

DE SPANNENDE ERFENIS

Willeke Brouwer

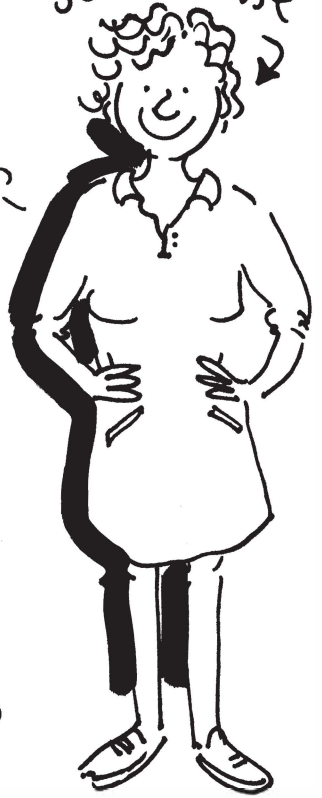
Vader
Marcus
organist

dochter
Mila

Moeder Pien
secretaresse

Bigfoot

1 Een brief en een vreemde oom

Er ligt een brief op de mat.

Mila ziet 'm liggen als ze uit school komt.

De brief ziet er deftig uit, met van die gouden krulletters.

'Notaris Goedehoop', staat erop.

En: 'Aan familie Marcus en Pien Groot Pedaal'.

Pas aan het eind van de dag hoort ze wat er in staat, als papa thuishkomt. Hij kijkt naar de envelop die Mila op de keukentafel heeft gelegd, maakt 'm open en begint te lezen.

‘Een museum?’ zegt hij dan. ‘Wat moet ik met een museum?’

‘En wat moet ik in Kruine? Waar ligt dat eigenlijk?’

‘Wat is er, lief?’ vraagt mama, die nu binnenkomt uit haar werk.

‘Oom Hubert is dood. Nou ja, vermoedelijk,’ zegt papa.

‘Die oom waar ik over verteld heb.

Niemand wist precies waar hij was of hoe het met hem ging. Maar hij is nu dus dood, denken ze.’

oom HUBERT?
KRUINE ?

‘En kijk!’ Hij geeft de brief aan mama.

Ze leest hardop: ‘Aangezien u de enige erfgenaam bent, worden aan u toegewezen de panden te Kruine, betreffende een museum en bijbehorend woonhuis.’

‘We erven zijn museum en zijn grote huis.’

‘Vet!’ zegt Mila.

Het rijtjeshuis waar ze nu wonen staat in een stad en is niet zo groot. ‘Ik wil wel een nieuw huis. Waar ligt Kruine?’

Papa pakt zijn tablet en tikt de naam van het dorp in.

‘Hier,’ zegt hij. ‘Dat is een half uur rijden hiervandaan.’

Hij en mama buigen zich over de tablet.

‘Wat moet zo’n klein dorpje met een museum?’

‘Wie is oom Hubert?’ vraagt Mila. Ze heeft nog nooit van hem gehoord.

‘Lang verhaal,’ zegt papa. ‘Dat vertel ik je vanavond wel. Ik ga eerst even orgelspelen.’

Mila is er wel aan gewend. Haar vader is organist. Elke zondag speelt hij in de kerk. En één keer per week oefent hij met een koor. Ze is blij dat hij oefent met een koptelefoon op. Want zelf houdt ze niet zo van orgelmuziek. Mama wel. Die is papa’s grootste fan.

‘Poeh,’ zegt mama. ‘Ik moet hier even van bijkomen. Wat moeten wij nou met een museum? En wat is dat dan precies voor museum?’ Ze typt ‘museum Kruine’ op de tablet, maar daar lijkt het niet te bestaan.

‘Eerst maar even eten koken,’ zegt ze dan. ‘We moeten toch eerst naar die notaris toe.’

Mila vindt het een spannend idee.

Een museum!

Ze is wel eens in het Spoorwegmuseum geweest met school. Dat was cool, met allemaal oude treinen. Wat zou dat museum van die oom Hubert zijn? En die oom Hubert zelf, daar is ze ook wel nieuwsgierig naar.

Alleen die naam al. Het klinkt als een oude oom. Met een krulsnor.

Papa is intussen druk aan het orgelspelen. Dat ziet er zo uit:

Mila gaat naar haar kamer. Op haar bed ligt haar kat Bigfoot te slapen. Die heet zo omdat hij heel groot is en boos kijkt. Waar Bigfoot vandaan komt weet niemand, maar hij stond op een dag op de stoep en wilde naar binnen. Echt heel vriendelijk is hij niet, maar Mila vindt dat ook chagrijnige katten recht hebben op een warm thuis. En hij krabt haar tenslotte nooit. Hij kijkt alleen heel boos. 'Wat vind je ervan, Bigfoot?' vraagt Mila. 'Een museum?'

'Prrrrrt,' zegt hij. 'Prrrrrrrt.'

'Misschien valt het mee,' zegt Mila. 'Mij lijkt het wel leuk.'

Bij het avondeten krijgt Mila alles te horen over oom Hubert.

'Hij was altijd al bijzonder,' zegt papa.

'Oma werd er gek van. Ze had vier kinderen die normaal waren, en oom Hubert. Die wilde altijd alles anders dan de rest. Hij wilde er altijd deftig uitzien, als kind al.'

Mila knikt. Ze denkt dat haar vader zelf ook niet helemaal normaal is, want wie gaat er nou stukken van Bach spelen om rustig te worden?

Bach is iemand die hele ingewikkelde orgelstukken schreef, al wel vijfhonderd jaar geleden of zo. En die stukken speelt haar vader als hij ergens mee zit. Mila zou daar zelf niet echt van chillen.

Papa gaat verder.

'Oom Hubert heeft allerlei baantjes gehad. Hij wilde niet studeren, maar werkte altijd wel ergens.

Hij is circusdirecteur geweest en boekhandelaar, conducteur, ijsverkoper en cafébaas.

Hij is nooit getrouwd, maar hij had wel vaak een vriendin. Hij zag er bijzonder uit, met zijn krulsnor en dikke buik met bretels. Daar overheen droeg hij een geruit jasje. Hij reisde graag en nam vaak iets bijzonders mee terug. Hij woonde in Kruine, waar hij zijn huis volpropte met de prachtigste schatten uit de hele wereld.'

'Hij had nooit tijd om te bellen of te mailen. En op een dag vroegen we ons af wie er eigenlijk nog wel eens iets hoorde van hem. Dat was op oma's verjaardag, elf jaar geleden.

Het laatste bericht dat we hebben gehad, was een kaartje uit Afrika. Hij was daar op bezoek bij een kannibalenstam, schreef hij. En dat is het laatste dat ik weet van oom Hubert.'

Papa laat een gekreukelde foto zien.

'Kijk, dit is hem.'

Mila ziet een man staan, met een aapje op zijn schouder. De snor is indrukwekkend en dat vindt het aapje ook, want die houdt zich eraan vast. Oom Hubert kijkt trots in de camera.

'En dat museum,' zegt papa, 'dat is iets wat hij altijd al wilde. Een museum voor zijn vondsten uit de hele wereld.'

'Hoe weet je dat hij dood is?' vraagt Mila.

'Dat staat in de brief van de notaris. Er wordt aangenomen dat hij dood is, want ze hebben al meer dan vijf jaar niks van hem gehoord. En dan mag de rechter hem vermoedelijk dood verklaren. De gemeente Kruine wil weten of ze het museum mogen slopen of niet.'

Het klinkt wel bijzonder, denkt Mila, 'vermoedelijk dood'. Maar dat zei papa al. Dat oom Hubert bijzonder was. Ze kan niet wachten tot ze volgende week gaan kijken bij het huis.

2 Het museum

‘Het is wel een rommeltje,’ had de notaris gezegd toen hij papa de sleutel overhandigde. En dat is precies wat Mila ziet als ze voor het pand staan.

‘MUSEUM’ staat er in krulletters boven de voordeur. Zo te zien waren de letters ooit van goud. Dat zit nog op de ‘E’ en de ‘M’, maar de andere letters zijn een beetje viezig groen. De deur is oud en er bladdert verf af. De kleur is niet meer helemaal duidelijk. Mila twijfelt tussen bruin en groen.